Europa Invasa

ДА ЛИ СЕ ТРИНАЕСТ И ПО ВЕКОВА БОРБИ ЗА ОДБРАНУ ЕВРОПЕ ЗАВРШАВА СТРАШНИМ „ПОРАЗОМ ИЗНУТРА" ЧИЈИ СМО СВЕДОЦИ? (2)

Слом „идиле", рађање хаоса

Када смо у претходном броју почели да ексклузивно објављујемо изводе из обимне студије „Инвазија Европе" летос преминулог Драгоша Калајића, писане за италијанског издавача у последњој години ауторовог живота, мало ко је очекивао да ће се злокобне прогнозе тако брзо остваривати пред нашим очима. Неки су нам у први мах замерили да претерујемо, а онда се убрзо извињавали. Ескалација имигрантске побуне и масовних сукоба широм Француске и у неким градовима Енглеске последњи су позив на буђење и уозбиљење вередостојне Европе. Осветљавајући најдубље корене тога што је данас доспело у мрачне дневне извештаје, Калајић нарочито истражује зашто су „савремени Европљани толико обузети кукавичлуком, ужасним паралишућим страхом и спремношћу на све уступке, па и на препуштање својих отаџбина, повлачење и капитулацију пред уљезима"

Пише: Драгош Калајић

Ни-је те-шко уочи-ти за-јед-нич-ке чи-ни-о-це у ни-зу пре-до-че-них при-ме-ра, на-сум-це узе-тих из рас-ту-ће ма-се зна-ко-ва не-тр-пе-љи-во-сти уље-за спрам европ-ских до-мо-ро-да-ца. У пр-вом ре-ду, реч је о зна-ци-ма не-тр-пе-љи-во-сти и мр-жње ко-ји – ако основ-не ли-ни-је тог по-кре-та бу-ду нео-ме-та-но про-ду-же-не – из-ве-сно на-ја-вљу-ју но-во раз-бук-та-ва-ње трај-ног, ви-ше-ве-ков-ног ра-та се-мит-ског, од-но-сно арап-ског и ту-ран-ског све-та про-тив Евро-пља-на. Дру-ги за-јед-нич-ки чи-ни-лац, ни-шта ма-ње зна-ча-јан, чак по-губ-ни-ји, је-сте оп-ште осве-до-че-ње не-спрем-но-сти Евро-пља-на за та-кав нео-бја-вље-ни рат и њи-хо-ве не-спо-соб-но-сти или не-вољ-но-сти за иоле озби-љан от-пор осва-ја-чи-ма. Са-вре-ме-ни Евро-пља-ни су об-у-зе-ти ку-ка-вич-лу-ком, ужа-сним стра-хом што их пот-пу-но па-ра-ли-ше, спрем-но-шћу на све уступ-ке, па и на пре-пу-шта-ње сво-јих отаџ-би-на, по-вла-че-ње и ка-пи-ту-ла-ци-ју пред не-при-ја-те-љем.

Ва-ља ис-та-ћи да са-вре-ме-на ин-ва-зи-ја, мир-но-доп-ска и нео-бја-вље-на, ни-је ни-ка-кав по-ве-сни пре-се-дан не-го део ве-ко-ви-ма ис-трај-них рат-них прет-њи и по-хо-да се-мит-ских, од-но-сно арап-ских и ту-ран-ских сна-га про-тив Евро-пе и Евро-пља-на. С про-мен-љи-вом же-сти-ном, не-кад свом рас-по-ло-жи-вом си-лом пљач-ка-шке и па-ра-зит-ске грам-зи-во-сти и раз-ја-ре-но-сти а не-кад при-твор-но, уз при-ви-де при-мир-ја – уз ла-жне са-ве-зе с ла-ко-ми-сле-ним и не-са-ве-сним европ-ским су-ве-ре-ни-ма, ко-ји су уме-ли да тра-же по-моћ ази-јат-ског не-при-ја-те-ља да би се об-ра-чу-на-ли с нај-бли-жи-ма, са хри-шћан-ском бра-ћом – тај рат је тра-јао и тра-је већ ско-ро че-тр-на-ест сто-ле-ћа, по-чев-ши од пр-вих гу-сар-ских на-па-да на европ-ске бро-до-ве и обал-не гра-до-ве, уз се-ја-ње те-ро-ра, у сед-мом сто-ле-ћу, па све до на-ших да-на.

По-ку-ша-ји не-са-ве-сних европ-ских по-ве-сни-ча-ра – мо-жда на-дах-ну-тих и ал-го-лаг-нијс-ком исла-мо-фи-ли-јом или тур-ко-фи-ли-јом – да не-при-ја-тељ-ства и ра-то-ве му-сли-ман-ских ма-са прав-да-ју као не-ка-кав правичан и ра-зу-мљив од-го-вор на иза-зо-ве кр-ста-шких по-хо-да су јед-на од нај-чу-до-ви-шни-јих об-ма-на или са-мо-об-ма-на. Рат му-сли-ман-ског све-та про-тив Евро-пља-на и Евро-пе тра-је већ три-на-ест и по ве-ко-ва, а кр-ста-шки по-хо-ди, ре-дов-но не-у-спе-ли, па и па-те-тич-ни, тра-ја-ли су укуп-но је-два два-де-сет го-ди-на. Ура-чу-на-ли смо ту и Че-твр-ти кр-ста-шки по-ход, ко-ји је венецијанска та-ла-со-кра-ти-ја, ма-те-ри-ја-ли-стич-ка и тр-го-вач-ка, на-ру-чи-ла и пла-ти-ла ра-ди осва-ја-ња Ис-точ-ног цар-ства и бо-га-тог Кон-стан-ти-но-по-ља – сру-шив-ши нај-зна-чај-ни-ји бе-дем од-бра-не хри-шћан-ске Евро-пе, а не-моћ-на да га ичим за-ме-ни – с ве-ко-ви-ма коб-ним и још не-са-гле-ди-вим по-сле-ди-ца-ма.

Тај трај-ни рат не пре-ста-је до на-ших да-на, до оку-па-ци-је Ки-пра 1974. го-ди-не и по-ку-ша-ја да се Бо-сна и Хер-це-го-ви-на, не-кад со-ци-ја-ли-стич-ка ре-пу-бли-ка дру-ге Ју-го-сла-ви-је, це-ла пре-о-бра-зи у ислам-ску др-жа-ву, а хри-шћа-ни у њој по-но-во пот-чи-не, што је пла-ни-ра-но као аван-гар-да *ислам-ске тран-свер-за-ле* или *Тре-ће аме-рич-ке им-пе-ри-је*
(Lind i He-il-brun, 1996; Ka-la-jić 1997) – ши-ро-ког пу-та за про-дор осва-јач-ких по-кре-та му-сли-ман-ских ма-са, под-сти-ца-них и во-ђе-них за-шти-том и про-ти-ве-вроп-ском стра-те-ги-јом атлант-ског Ле-ви-ја-та-на.
[1]

ИСЛАМ КАО ИЗГОВОР

Нео-п-ход-но је ис-та-ћи да ислам-ска ди-мен-зи-ја тог трај-ног ра-та ни-је и пре-суд-ни, су-штин-ски по-кре-тач, не-го углав-ном до-дат-ни, под-у-пи-ру-ћи, као сво-је-вр-сни из-го-вор ко-јим се при-кри-ва-ју или прав-да-ју нај-ни-жи по-ри-ви и по-бу-де. Сва-ко-вр-сна, те и нај-сви-ре-пи-ја на-си-ља и тла-че-ња „не-вер-ни-ка" (о ко-ји-ма ужа-сно све-до-че ис-ку-ства бал-кан-ских на-ро-да под ви-ше-ве-ков-ним те-ре-том исла-мо-кра-ти-је) – од ма-сов-них ро-бље-ња и од-во-ђе-ња на ле-ван-тиј-ске тр-жни-це људ-ског ме-са, та-ко-ђе ма-сов-них си-ло-ва-ња и ал-го-лаг-нијс-ких уби-ја-ња, те-ра-ња хри-шћан-ских му-че-ни-ка да бу-ду жи-ве ме-те стре-љач-ких ижи-вља-ва-ња, ка-са-пље-ња и рас-тр-за-ња жр-та-ва ко-њи-ма, на-би-ја-ња на ко-це, уз че-сто ви-ше-днев-не му-ке, све до уз-ди-за-ња чу-до-ви-шних спо-ме-ни-ка стра-ве и ужа-са, по-пут *Ђе-ле-ку-ле*,
са-зда-не од људ-ских ло-ба-ња у срп-ском гра-ду Ни-шу, род-ном ме-сту им-пе-ра-то-ра Кон-стан-ти-на, што и да-нас све-до-чи о не-чу-ве-ној под-људ-ско-сти ази-јат-ских за-во-је-ва-ча – прав-да-ни су во-љом све-мо-гу-ћег Ала-ха и ви-ђе-ни као сред-ство ис-ку-пље-ња оп-штих и по-је-ди-нач-них по-ро-ка те ни-ско-сти му-сли-ман-ске за-јед-ни-це. (Ro-ger Du Pa-squ-i-er, 1990)

Ка-ко Ђил-бер-то Оне-то до-бро уоча-ва су-штин-ски еко-ном-ски по-рив му-сли-ман-ских осва-ја-ња, *„то-ком ду-гих ве-ко-ва ве-ли-ки део му-сли-ман-ског све-та имао је сво-ју*

нај-ве-ћу ин-ду-стри-ју и свој нај-по-у-зда-ни-ји из-вор за-ра-де у оти-ма-чи-ни и пљач-ки европ-ских бро-до-ва и оба-ла, у си-сте-мат-ском пу-сто-ше-њу зе-м а-ља ka-fi-r u-na *,*
у ис-ко-ри-шћа-ва-њу при-нуд-ног ра-да огром-них ма-са за-ро-бље-них. Све то чи-ни при-лич-но мут-н
им
гра-ни-це из-ме-ђу ре-ли-гиј-ских и еко-ном-ских р
а
з-ло-га те рас-про-стра-ње-не сви-ре-по-сти у уоби-ча-је-ној при-ме-ни
‚џи-ха-да'
. То-ком ви-ше не-го ми-ле-нар-ног од-ви-ја-ња
‚све-тог ра-та'
, ми-ли-о-ни љу-ди су би-ва-ли уби-ја-ни или по-ро-бља-ва-ни, по-ста-ју-ћи пра-ви про-из-вод-ни мо-тор и је-ди-на рад-на сна-га у дру-штву ко-је је ина-че не-скло-но ра-ду и мно-го ви-ше на-кло-ње-но до-ко-ли-чар-ској и пре-ва-рант-ској тр-го-ви-ни пло-до-ви-ма ту-ђег тру-да. Ни-је по-гре-шно ре-ћи да је ве-ћи део оног што је би-ло из-гра-ђе-но у из-ве-сним зе-мља-ма про-из-вод опљач-ка-них за-ли-ха ту-ђег
,
а не соп-стве-не про-из-вод-ње. Не тре-ба за-бо-ра-ви-ти да
Ку-ран
не сма-тра не-мо-рал-ним те одо-бра-ва као пра-во му-сли-ма-на да оти-ма-ју плен на ште-ту
‚не-вер-ни-ка'
и да та-ква људ-ска би-ћа сво-де на ро-бље. Роп-ство је би-ло основ-ни еко-ном-ски еле-мент у ислам-ском све-ту и пр-вен-стве-ни из-вор при-хо-да: упра-во су арап-ски тр-гов-ци би-ли глав-ни снаб-де-ва-чи Но-вог кон-ти-нен-та ро-бљем.
" (One-to, 1999)

РЕЖИРАЊЕ СУКОБА ЦИВИЛИЗАЦИЈА

Све је то ов-де нео-п-ход-но ис-та-ћи јер те-о-ри-ја *су-ко-ба ци-ви-ли-за-ци-ја* – ко-ји Евро-пља-ни из-ве-сно тре-ба да из-бег-ну – да-нас чи-ни део планетарно раз-мах-ну-те осва-јач-ке стра-те-ги-је атлант-ског Ле-ви-ја-та-на, у зна-ку фор-му-ле *di-vi-de et impera.*

Сто-га та си-ла не-по-сред-но или по-сред-но про-из-во-ди, хра-ни, на-о-ру-жа-ва и ху-шка исла-ми-зам и
ислам-ски те-ро-ри-зам
про-тив свих от-по-ра свом по-хо-ду за осва-ја-ње све-та и ње-го-вих стра-те-шких чво-ри-шта, те по-след-њих си-ро-вин-ских бла-га – од про-све-тље-ног Ира-на и срам-но из-да-ног са-ве-зни-ка, ца-ра Ре-зе Па-хла-ви-ја, пре-ко пот-пу-но ла-ич-ког и чак со-ци-ја-ли-стич-ког Ав-га-ни-ста-на,
[2]
до та-ко-ђе ла-ич-ког Ира-ка и со-ци-ја-ли-стич-ке Бо-сне и Хер-це-го-ви-не (Del Val-le, 1997). Све те не-кад ла-ич-ке зе-мље стра-те-ги-ја атлант-ског Ле-ви-ја-та-на пре-тво-ри-ла је у ле-гла нај-же-шћег и нај-о-чај-ни-јег исла-ми-зма. Та Ле-ви-ја-та-но-ва стра-те-ги-ја де-мо-ни-зу-је, ка-жња-ва и на-сто-ји да за-то-ми са-мо исла-ми-стич-ке по-кре-те оте-те свом над-зо-ру, по-кре-те што ци-ља-ју упра-во ње-го-ве са-ве-зни-ке и ин-те-ре-се.

Ипак, у це-ло-куп-ној по-ве-сти тог ра-та му-сли-ман-ског све-та про-тив Евро-пе ни-ка-да као да-нас Европљани ни-су од-у-ста-ли од от-по-ра и бор-бе, ни-ти су би-ли вољ-ни да пре-пу-сте сво-је отаџ-би-не за-во-је-ва-чу. Са-вре-ме-ни из-о-ста-нак сва-ког от-по-ра и дух ка-пи-ту-ла-ци-је су по-ве-сни пре-се-дан. Ето те-мељ-ног пи-та-ња ко-је по-кре-ће на-ше ис-тра-жи-ва-ње: шта је узрок тог оп-штег и стра-шног стра-ха, те пот-пу-не па-ра-ли-са-но-сти Евро-пља-на пред иза-зо-ви-ма ин-ва-зи-је тре-ће-свет-ских ма-са?

По све-му су-де-ћи у пи-та-њу је јед-на од оних да-ле-ких, коб-них по-сле-ди-ца *Че-твр-тог кр-ста-шког по-хо-да,*
по-кре-ну-тог за-пра-во ра-ди осва-ја-ња и пљач-ке ви-зан-тиј-ског цар-ства те Кон-стан-ти-но-по-ља, прем-да је па-па Ур-бан II
упу-тио по-зив у
Пр-ви
упра-во ра-ди по-мо-ћи пра-во-слав-ној бра-ћи у од-бра-ни Евро-пе од на-ва-ле ази-јат-ских за-во-је-ва-ча. Та коб-на ве-ле-и-зда-ја отво-ри-ла је пу-те-ве де-мо-ни-ји по-хле-пе и го-ми-ла-ња ка-пи-та-ла ра-ди ка-пи-та-ла, што је по-ступ-но али не-у-мит-но, кроз сто-ле-ћа, сла-би-ла европ-ског чо-ве-ка и под-ри-ва-ла те ра-за-ра-ла европ-ске уста-но-ве и од-бра-не за-јед-ни-це. По-пут оног
ори-јен-тал-ног отро-ва
, о ко-ме че-сто све-до-чи но-бе-ло-вац Ан-дрић,
[3]
пре-до-ча-ва-ју-ћи ужа-сне по-сле-ди-це исла-мо-кра-ти-је, то се про-те-же све до бур-жо-а-ских ре-во-лу-ци-ја и узур-па-ци-ја вла-сти од стра-не оту-ђе-них, про-тив-на-род-них, оли-гар-хиј-ских или плу-то-крат-ских де-ло-ва тре-ћег ста-ле-жа, од-но-сно до пот-пу-ног из-вр-та-ња сми-сла жи-во-та ко-ји је сро-зан на слу-гу еко-но-ми-је. По-сле-ди-ца су по-ра-зи и пот-чи-ња-ва-ња Евро-пља-на, као и па-ра-ли-шу-ћи страх о ко-ме го-во-ри-мо.

ЛИБЕРАЛКАПИТАЛИЗАМ ИЗА МАСКЕ

Пре-ма опа-жа-њу Вер-не-ра Зом-бар-та, на тра-гу ис-тра-жи-ва-ња Мак-са Ве-бе-ра, три-јумф ли-бе-рал-ног ка-пи-та-ли-зма има ду-бље ко-ре-не, ко-ји се-жу у ста-ро-за-вет-но тло.[4]

Чу-до-ви-шно не-при-ја-тељ-ство ли-бе-рал-ног ка-пи-та-ли-зма про-тив при-ро-де очи-ту-је се у ни-зу до-ме-на, од са-ме „ма-те-ри-ја-ли-стич-ке осно-ве" (за-сно-ва-но-сти на не-за-си-том ис-ко-ри-шћа-ва-њу, са-го-ре-ва-њу и уни-шта-ва-њу бла-га зе-мље за по-тре-бе ин-ду-стри-ја чи-је су про-из-вод-ње већ одав-но са-ме се-би свр-ха, не-ка вр-ста хи-сте-ри-чног ју-ри-ша-ња на *раст* и уве-ћа-ње по-тро-шње) – до „иде-о-ло-шке над-град-ње" (искре-ног или ла-жног уве-ре-ња ње-го-вих по-бор-ни-ка да је у пи-та-њу еко-ном-ски си-стем јед-на-ко до-бар или иде-а-лан за све љу-де и дру-штва све-та, пот-пу-но не-за-ви-сно од њи-хо-вих ет-нич-ких, кул-тур-них и исто-риј-ских раз-ли-ка). Тај пре-зир или ни-по-да-шта-ва-ње ре-че-них раз-ли-ка је по-себ-ни знак не-ху-ма-но-сти по-бор-ни-ка и про-по-вед-ни-ка ли-бе-рал-ног ка-пи-та-ли-зма ко-ји осве-до-ча-ва њи-хо-во уве-ре-ње да је *про-фит* вр-хун-ски сми-сао и циљ ко-ме жи-вот љу-ди и дру-шта-ва тре-ба да се по-д-ре-ђу-је и те-жи, чи-не-ћи све раз-ли-ке бе-зна-чај-ним. На-вод-на еко-ном-ска *успе-шност* мо-де-ла ли-бе-рал-ног ка-пи-та-ли-зма је јед-на од нај-ве-ћих об-ма-на мо-дер-ног до-ба, јер је она усло-вље-на по-се-до-ва-њем по-ли-тич-ке, еко-ном-ске и на-да-све вој-не си-ле за по-тре-бе осва-ја-ња те ис-ко-ри-шћа-ва-ња по-губ-них по-сле-ди-ца на-ме-та-ња та-квог си-сте-ма сла-бим, пот-чи-ње-ним или ли-хвар-ски ко-ло-ни-зо-ва-ним зе-мља-ма. Реч је о у *спе-шно-сти* сред-ства уни-што-ња свих пре-пре-ка де-мо-ни-ји на-сил-ног ис-ко-ри-шћа-ва-ња, а не о успе-шно-сти не-ког ства-ра-лач-ког по-кре-та, тим пре што и пра-те-ће ме-ре – од *ре-фор-ме* (чи-тај: ра-за-ра-ња свих при-род-них об-ли-ка), *де-ре-гу-ла-ци-је* (чи-тај: по-ни-што-ња свих пра-ви-ла и из-ве-сно-сти у ко-рист про-фи-та, а про-тив

људ-ског до-сто-јан-ства),
ли-бе-ра-ли-за-ци-је ра-да
(чи-тај: уки-да-ње свих пра-ва и за-шти-та ра-да и рад-ни-ка, сти-ца-них де-це-ни-ја-ма син-ди-кал-них бор-би) или
при-ва-ти-за-ци-је
(чи-тај: оти-ма-ње и пљач-ка-ње на-род-не имо-ви-не) – осим сви-ре-пог ци-ни-зма ре-то-ри-ке ода-ју во-љу ни-ште-ња свих ди-мен-зи-ја жи-во-та чо-ве-ка и за-јед-ни-це, ра-ди сво-ђе-ња све-га у ко-стре-ти еко-ном-ске жи-во-ти-ње.

ТА-МО ГДЕ НЕ ЗВО-НИ БУ-ДИЛ-НИК

То-ком по-след-ње де-це-ни-је два-де-се-тог ве-ка и дру-гог ми-ле-ни-ју-ма – обе-ле-же-не хе-роj-ском бор-бом срп-ског на-ро-да за сло-бо-ду, те от-по-ром осва-јач-ком на-па-ду нај-ве-ће вој-не си-ле све-та (ко-ју је за-у-ста-ви-ла, пру-жив-ши Ру-си-ји до-вољ-но вре-ме-на да се по-вра-ти од из-да-је ру-со-фоб-ских вла-сто-др-жа-ца и да кре-не пу-тем ве-ли-ког уз-ди-за-ња, што при-зна-ју, с огор-че-њем, и стра-те-шки умо-ви не-при-ја-те-ља)[5] – онај ко-ји пи-ше ове ре-до-ве, об-рев-ши се у јед-ном кра-ји-шком се-лу, на
ва-тре-ној ли-ни-ји
, у свој-ству рат-ног из-ве-шта-ча, упи-тао је јед-ног бор-ца ка-кво је ста-ње бор-бе-ног мо-ра-ла рат-ни-ка. До-био је отре-сит и ве-дар од-го-вор:

„Од-лич-но! Не зво-ни ви-ше бу-дил-ник!”

По-ја-снио је:

„Ни-смо ви-ше, као пре овог ра-та, бед-ни про-ле-те-ри, ко-ји су мо-ра-ли да се ди-жу у цик зо-ре да би сти-гли до фа-бри-ка и бед-нич-ких над-ни-ца, већ смо по-ста-ли имућ-ни зе-мљо-по-сед-ни-ци... От-кри-ли смо да смо ве-о-ма бо-га-ти: има-мо зе-мљу, сто-ку, ви-но-гра-де, ма-сли-ња-ке, што нам до-но-си ви-ше-стру-ко ве-ће при-хо-де, а и др-жа-ва нас обла-чи уни-фор-ма-ма ко-је су леп-ше од Ар-ма-ни-је-вих мо-де-ла!”

Је-дан ту при-су-тан пи-сац, на-дах-нут Па-ун-дом, ти-хо је до-дао:

„Уме-сто зво-ња-ве бу-дил-ни-ка зви-жде ме-ци ко-ји нас ле-по хла-де, али се чу-је и ми-ло-звуч-је маестрала што пре-ли-ста-ва кро-шње ма-сли-на: ... *and oli-ve tree blown whi-te in the wind... what whi-te-ness will you add to this whi-te-ness, what can-dor?*
(...
и ста-бло ма-сли-не што се бе-ли на ве-тру... ка-кву бе-ли-ну би до-дао тој бе-ли-ни, ка-кву чи-сто-ћу?”
(Po-und, 1967)

На том ме-сту пе-сник је об-но-вио јед-но ста-ро про-ти-ву-реч-је из-ме-ђу ме-та-фо-ра *ча -сов-ни-ка*
и
ста-бла
,
те одговарајућих са-др-жа-ја, свој-стве-но по-ве-сти европ-ске ми-сли XIX сто-ле-ћа. Ме-та-фо-ра
ча-сов-ни-ка
(Stol-berg-Ri-lin-ger, 1986; Ste-uc-kers, 1991) ка-рак-те-ри-са-ла је иде-о-ло-ги-ју илу-ми-ни-зма и ра-ци-о-на-ли-зма те ли-бе-рал-ног ка-пи-та-ли-зма и идо-ла-три-ју
про-гре-са
. То уве-ре-ње да су цео свет и чо-век сво-ди-ви на
ма-ши-ну
– на-лик ча-сов-ни-ку, са по-пра-вљи-вим и за-мен-љи-вим де-ло-ви-ма – на не-за-др-жи-вом и бес-ко-нач-но уз-ла-зном пу-ту си-ла про-гре-са, што људ-ски род во-ди ка све ве-ћим бла-го-ста-њи-ма а уско-ро и до на-уч-ног раз-ре-ше-ња свих тај-ни. Мно-го тре-зве-ни-ји, иако је то на-из-глед па-ра-док-сал-но, не-мач-ки ро-ман-ти-ча-ри и ру-ски сло-ве-но-фи-ли ви-де-ли су у тој по-дат-но-сти иде-а-лу ма-ши-не јед-ну од коб-них, мр-тво-зор-них пра-зно-ве-ри-ца оту-ђе-не за-пад-њач-ке ми-сли, су-прот-ста-вља-ју-ћи ме-та-фо-ри
ча-сов-ни-ка
тра-ди-ци-о-нал-ну ме-та-фо-ру

ста-бла
и од-го-ва-ра-ју-ћи иде-ал жи-вот-но-сти и це-ло-ви-то-сти.

Да-нас мо-же-мо ви-де-ти да је при-вре-ме-но, пу-ком си-лом, по-бе-ди-ла ме-та-фо-ра *ма -ши-не*
или
ча-сов-ни-ка
, што има мно-го ду-бље по-сле-ди-це не-го што су та-да би-ле ми-шље-не. Ча-сов-ник је био не са-мо ме-та-фо-ра ап-со-лу-ти-стич-ке и цен-тра-ли-стич-ке др-жа-ве већ и ма-шин-ски са-же-так ци-ви-ли-за-ци-је по-да-те те-ро-ру
вре-ме-на
и пра-во-ли-ниј-ског раз-ви-ја-ња по-ве-сти ка не-ка-квом ко-нач-ном ци-љу,
Обе-ћа-ној зе-мљи
или
Суд-њем да-ну
. Реч је о те-ро-ру свој-стве-ном бли-ско-и-сточ-ним, про-па-лим, ма-те-ри-ја-ли-стич-ким и ро-бо-вла-снич-ким ци-ви-ли-за-ци-ја-ма, те по-то-њим ре-ли-ги-ја-ма ко-је су се са-зда-ле од њи-хо-вог от-па-да и пра-ши-не, че-сто уз бе-стид-не кра-ђе и пре-кра-ђе те гро-теск-на из-не-ве-ра-ва-ња иде-ја и ве-ро-ва-ња из ду-хов-ног кру-га иран-ских Ари-ја, где је упра-во
без-гре-шним за-че-ћем
ро-ђен
Спа-си-лац –
што се вра-ћа на кра-ју сва-ког три-хи-ља-ду-го-ди-шњег ци-клу-са да вас-кр-сне људ-ски род и по-ве-де га у од-луч-ну бит-ку про-тив зла – а чи-ја је је-ди-на ве-ро-до-стој-на епи-фа-ни-ја, пре-ма мно-гим те и струч-ним мне-њи-ма, Исус Хри-стос.

СНАГА СТАБЛА И ТЕРОР ВРЕМЕНА

У мо-дер-ној ци-ви-ли-за-ци-ји *ча-сов-ник* је по-при-мио уло-гу над-зор-ни-ка људ-ског слу-же-ња те-ро-ру вре-ме-на и про-ла-зно-сти. По-стао је сим-бол ли-хвар-ског па-ра-зи-ти-зма мо-дер-не ци-ви-ли-за-ци-је ко-ја, су-прот-но европ-ској и хри-шћан-ској

тра-ди-ци-ји, ис-ко-ри-шћа-ва и зло-у-по-тре-бља-ва вре-ме као из-вор сти-ца-ња имет-ка, од бер-зан-ских спе-ку-ла-ци-ја до по-сву-да-шње, већ пла-не-тар-но раз-мах-ну-те ду-жнич-ке еко-но-ми-је, од-но-сно ли-хве. [6]

По-све су-про-тан је сим-бо-ли-зам *ста-бла* – сли-ка трај-не бор-бе *пле-ме-ни-та-шких ге-на про-тив нов-ца* ,
што са-др-жи све основ-не еле-мен-те све-та, од тла и сун-ца, до ва-зду-ха и во-де, об-у-хва-та-ју-ћи, из-ра-жа-ва-ју-ћи и по-др-жа-ва-ју-ћи свет-ску и људ-ску це-ло-ви-тост те жи-вот-ност. Ста-бло је и сли-ка по-сто-ја-но-сти те епи-фа-ни-ја веч-но-сти, под чи-јим окри-љем пле-ме-ни-та-шки чо-век евро-а-риј-ског кру-га кул-ту-ра и тра-ди-ци-ја, вр-ли-на и вред-но-сти, већ хи-ља-да-ма го-ди-на во-ди бит-ке про-тив зла и про-ла-зно-сти, про-па-дљи-во-сти и ко-руп-ци-ја, за веч-ност, на свом слав-ном мар-шу од пре-и-сто-ри-је ка над-и-сто-ри-ји. За-то су
axis
mun-di
, ста-ро-гер-ман-ски
Ygrad-sill
или сло-вен-ско
ја-се-но-во ста-бло
– у сре-ди-шту евро-а-риј-ских ре-ли-гиј-ских иде-ја и ве-ро-ва-ња у све-мир-ски по-ре-дак те ње-го-ву етич-ку осно-ву. За-то је у зам-ко-ви-ма и до-мо-ви-ма европ-ског плем-ства
ге-не-
а-
ло-шко ста-бло
би-ло и оста-ло оба-ве-зна сли-ка-све-до-чан-ство о они-ма ко-јих ви-ше не-ма, о њи-хо-вој бор-би – нај-че-шће с оруж-јем у ру-ка-ма, је-ди-ном ле-ги-тим-ном сред-ству сти-ца-ња ари-сто-крат-ских зва-ња, на ви-со-ком пу-ту уз-ди-за-ња и ме-та-фи-зич-ког пост-ва-ре-ња. Ге-не-а-ло-шко ста-бло пру-жа ду-гу смо-тру бо-ра-ца тог ро-да на по-при-шти-ма од-бра-не и раз-во-ја Ре-да а про-тив Не-ре-да и си-ла ни-хи-ли-зма, трај-но пам-ће-ње оних ко-ји су че-сто жи-вљи од жи-вих упра-во за-то што су слав-но мр-тви, учи-ло за са-вре-ме-ни-ке и оне ко-јих још не-ма.
<

(Новембар-децембар 2005)

На по ме не

[1] У са-же-том, али ве-о-ма зна-чај-ном и чуд-но обе-ло-да-њу-ју-ћем огле-ду про-ти-ве-вроп-ске ге-о-по-ли-тич-ке стра-те-ги-је атлант-ског Ле-ви-ја-та-на, на-сло-вље-ном *Тре-ћа аме-рич-ка им-пе-ри-ја* (по-ве-сно, пр-ва је осво-је-на ни-зом ра-то-ва на Но-вом кон-ти-нен-ту до XX сто-ле-ћа, а дру-га об-у-хва-та зе-мље пот-чи-ње-не си-лом по-бе-де у Дру-гом свет-ском ра-ту, Евро-пу и *ве-ли-ки про-стор* Ти-хог оке-а-на, (*прим.* Д. К.), ва-шинг-тон-ски осма-тра-чи Мајкл Линд и Џе-коб Хеј-лбрун отво-ре-но и ско-ро три-јум-фал-но ука-зу-ју: „*Уме-сто да Бо-сну схва-ти-мо као ис-точ-ну гра-ни-цу НА-ТО-а, на Бал-кан би тре-ба-ло гле-да-ти као на за-пад-ну гра-ни-цу на-гло ши-ре-ће аме-рич-ке сфе-ре ути-ца-ја на Бли-ском ис-то-ку. Ва-ља се под-се-ти-ти да је све до Дру-гог свет-ског ра-та Бал-кан сма-тран де-лом Бли-ског ис-то-ка а не под-руч-јем Евро-пе* (sic!). *Чи-ње-ни-ца да су САД за-не-те др-жа-вом бо-сан-ских му-сли-ма-на ви-ше не-го што су то њи-хо-ве европ-ске са-ве-зни-це осли-ка-ва, из-ме-ђу оста-лог, но-ву аме-рич-ку уло-гу пред-вод-ни-ка јед-ног не-зва-нич-ног ску-па му-сли-ман-ских на-ци-ја, од (Пер-сиј-ског,* прим. *Д. К.) За-ли-ва до Бал-ка-на. Област под не-ка-да-шњом упра-вом осман-ских Ту-ра-ка по-ка-зу-је зна-ке по-стан-ка ср-ца тре-ће аме-рич-ке им-пе-ри-је”.* (He-il-lbrun и Lind, 1996; Ka-la-jić, 1997).

[2] До-бар при-мер ор-ве-лов-ског из-о-кре-та-ња исти-на је већ увре-же-но и ве-о-ма рас-про-стра-ње-но а са-свим бе-сми-сле-но мне-ње да су се ав-га-ни-стан-ски исла-ми-сти ла-ти-ли оруж-ја да би од-бра-ни-ли зе-мљу од ин-ва-зи-је со-вјет-ске вој-ске, да-кле на-ме-ра-че-не да осво-ји и за-то-ми јед-ну при-ја-тељ-ску, пот-пу-но ла-ич-ку и со-ци-ја-ли-стич-ку др-жа-ву (*sic!*). Пот-пу-но је из-бри-са-но из све-сти бе-сло-ве-сних ма-са под сен-ком За-па-да да ства-ри сто-је упра-во обрат-но: де-мо-крат-ски иза-бра-на, ле-ги-тим-на и ле-гал-на власт би-ла је по-зва-ла у по-моћ со-вјет-ске сна-ге да би се из-бо-ри-ла с ра-сту-ћим те-ро-ром и на-па-ди-ма исла-ми-ста, ко-је су не-при-кри-ве-но и оби-ла-то пла-ћа-ле и об-у-ча-ва-ле те на-о-ру-жа-ва-ле и ху-шка-ле оба-ве-штај-не слу-жбе атлант-ског Ле-ви-ја-та-на, по ста-рој, опро-ба-ној стра-те-ги-ји бри-тан-ског ко-ло-ни-ја-ли-зма, про-из-вев-ши и свог по-том нај-чу-ве-ни-јег аген-та – *чу-до-ви-ште*
зва-но
Бин Ла-ден –
ве-ро-ват-но за по-тре-бе по-то-њих зло-у-по-тре-ба, пре-ва-ра, ма-ски и ла-жних из-го-во-ра.

[3] „У ње-му је, из го-ди-не у го-ди-ну, ра-сло и ха-ра-ло дој-ство *ори-јен-тал-ног отро-ва* ко-ји му-ти по-глед и под-гри-за во-љу... и ко-ји пре или ка-сни-је мо-ра да нач-не сва-ког и ко-ји се ево по-ла-га-но увла-чи у ње-гов мо-зак."
(Ан-дрић, 1964)

[4] *„У осно-ви је-врej-ске ре-ли-ги-је ви-дим исте иде-је-во-ди-ље што ка-рак-те-ри-шу ка-пи-та-ли-зам: и јед-но и дру-го ви-дим пре-пу-ним истог духа... Јеврејска ре-ли-ги-ја но-си нај-ја-сни-је трагове тог пр-во-бит-ног об-ли-ка: ње-не основне цр-те от-кри-ва-ју сву-да и увек структуру ра-ци-о-нал-не пре-ра-де, ин-те-лек-ту-ал-не и функционалне опе-ра-ци-је про-јек-то-ва-не у спољ-ни свет, у ор-ган-ски свет, јед-ну ме-ха-нич-ко-ве-штач-ку ор-га-ни-за-ци-ју што ци-ља да уни-шти и под-врг-не се-би при-род-ни уни-вер-зум, да га за-ме-ни соп-стве-ном вла-да-ви-ном. У том струк-ту-рал-ном сми-слу је-врej-ска религија де-лу-је као и ка-пи-та-ли-зам: и он је је-дан пот-пу-но ту-ђи об-лик, ко-ји се уву-као у у природни уни-вер-зум... Еле-мент нај-ве-ће бли-ско-сти из-ме-ђу је-врej-ске ре-ли-ги-је и ка-пи-та-ли-зма је* ди-сци-пли-на уго-вор-ног ти-па *– ре-као бих,*

шта ви-ше, ди-сци-пли-на
ко-мер-ци-јал-ног
ти-па . У крај-њој ли-ни-ји, целокупни је-врej-ски ре-ли-гиј-ски си-стем и ни-је дру-го до уго-вор са-чи-њен из-ме-ђу Ја-хве и и ње-го-вог иза-бра-ног на-ро-да: уго-вор са свим по-сле-дич-ним оба-ве-за-ма јед-ног уго-вор-ног од-но-са. Бог обе-ћа-ва не-што и да-је не-што, док ис-прав-ни љу-ди мо-ра-ју да-ти у за-ме-ну не-што дру-го... Тај уговорни од-нос се раз-ви-ја у смислу да за сва-ку ис-пу-ње-ну ду-жност чо-ве-к при-ма не-ку на-док-на-ду а за сва-ку-
за-не-ма-ре-ну ду-жност тр-пи осве-ту... Ну-жне су два по-сле-ди-це тог ста-ња: трај-но про-це-њи-ва-ње ко-ри-сти или ште-та ко-је мо-гу пр
о
и-ст
е
-ћи из не-ког чи-на и про-пу-ста
,
те јед-на
к
о ве-о-ма сло-же-но ра-чу-но-вод-ство да би се др-жа-ло у ре-ду да-ва-ње и сти-ца-ње п
о-је-ди-ног вер-ни-ка.
”
(Som-bart, 1989)

[5] *„Пре-о-бра-жај тог де-ла све-та из-и-ски-вао би од-луч-ност ми-си-о-на-ра и во-љу за моћ ко-ју За-пад мо-жда ни-ка-да ви-ше не-ће мо-ћи по-ка-за-ти, осо-би-то по-сле те-шко-ћа ко-је је имао у јед-ној ре-ла-тив-ној бли-ској а ма-ње зах-тев-ној обла-сти као што је она бал-кан-ска.”* (Ka-plan, 2000)

[6] *„Ли-хвар-ски ин-те-ре-си при-ну-ђу-ју ду-жнич-ке зе-мље да про-из-во-де са-мо за из-воз, док су про-из-вод-на пред-у-зе-ћа ко-је оне фи-нан-си-ра-ју ве-ли-ким де-лом за-пад-на. У су-шти-ни, рас-по-ло-жи-ви ка-пи-та-ли не-ма-ју могућност да про-из-во-де бо-гат-ство ко-је оста-је на ме-сту: пло-до-ве њи-хо-вог ра-да дру-ги ко-ри-сте. У крај-њој ли-ни-ји, де-ша-ва се net-to пре-нос до-ба-ра и ре-сур-са у за-ме-ну за ма-су* (до-лар-ских , прим. Д. К.)

па-пи-ра без вред-но-сти.”
(Ma-la-fron-te,1991)

(1) Остварење застрашујућих прогноза

(3) Демонтирање свих одбрана

(4) Заговорници европске пропасти

(5) Име руже боје новца